

måneders perioder for landbruget. Også af hensyn til den offentlige administration må det være hensigtsmæssigt med en forenkling af landbrugets regnskabsarbejde, og denne forenkling kan på ingen måde forekomme betænkelig, når henses til det foran anførte, at landbrugets samlede afgiftstilsvaret kun andrager ca. 10 pct. af merværdiafgiftens samlede provenu.

Endvidere spiller det en afgørende rolle, at landbrugets indtægter og udgifter er uens fordelt året igennem med en koncentration af udgifterne *før* høst og en tilsvarende koncentration af indtægter *efter* høst. Dette vil meget vel med en 3 måneders afgiftsperiode kunne medføre, at landmænd (specielt de med udpræget planteproduktion) skal have afgiftsgodtgørelse i årets 2 første kvartaler mod et tilsvarende større afgiftstilsvaret i de 2 sidste kvartaler.

Man skal derfor henstille, at § 20 udformes således, at der for landbruget fastsættes *årlige afgiftsopgørelser*, der følger den enkelte landmands regnskabsår. Disse opgørelser må af hensyn til den enkelte landmands likviditet efterfølges af kvartalsvise indbetalinger af afgift. Også tidsfristen for indsendelse af afgiftsopgørelse må udvides og udbygges med en dispensationsbestemmelse, idet konsulenterne (især for sommerregnskaberne vedkommende) ikke vil have kapacitet til at afslutte de enkelte regnskaber umiddelbart efter statutidspunktet.

Eksportvirksomhedernes afgiftsperioder.

For eksportvirksomhedernes vedkommende må der gennemføres en refusionsordning, der fritager disse virksomheder for likviditetsvanskeligheder. Hertil kommer, at reglerne om afgiftsperioder må gøres så smidige, at de enkelte eksportvirksomheder i afgiftsmæssig henseende kan følge deres almindelige regnskaber. F. eks. foretager adskillige af landbrugets eksportvirksomheder ugevisse regnskabsopgørelser, hvorfor det må anses hensigtsmæssigt, at også afgiftsperioden for disse virksomheder kan være på ugebasis.

Afgiftspligtens omfang.

Forslagets § 2 anfører, at afgiftspligten omfatter *alle* varer og en lang række nærmere definerede tjenesteydelser. Dette indebærer, at fødevarer, der har været undtaget

under engros-omsen, bliver afgiftspligtige på linje med alle andre forbrugsgoder. Alene dette forhold må give anledning til betænkeligheder fra landbrugets side, idet der herigennem sker en generel forringelse af fødevarernes stilling i forbrugsvalget. Det er hævdet, at forudsætningen for neutralitet over for forbrugsvalget er en ensartet afgiftsprocent på alle varer, men i hvert fald på ét område må landbruget anfægte denne betragtning, nemlig i smørrets forhold til margarinen. Der er her tale om 2 varer, som kan substituere hinanden. Smør koster i dag ca. 9 kr. pr. kg, margarine ca. 3 kr. pr. kg. En forhøjelse på 10 pct. på begge varer vil ikke forrykke prisforholdet, men mens margarinen kun vil stige 30 øre pr. kg, vil der komme en prisstigning på 90 øre på smørret, og dette kan så afgjort ikke forenes med tanken om neutralitet. På denne baggrund må det være et absolut krav fra landbruget, at der skabes ligestilling mellem smør og margarine.

Produktionsmidlernes afgiftsfritagelse.

Det må være en betingelse for en forbrugsbeskatning, at den kun rammer det egentlige private forbrug gennem afgiftsfritagelse af produktionsmidler. Dette er af særlig stor betydning for landbruget som et udpræget eksporterhverv, der ikke har mulighed for at overvælde eventuelle produktionsmiddelafgifter på priserne.

Merværdiafgiften er det system, som gennem fradragsret for indgående afgift kan give den største grad af afgiftsfritagelse for erhvervslivet som sådant, men en forudsætning herfor er, at afgiftspligten gøres så omfattende som muligt. Principielt må landbruget derfor stille det krav, at alle dets handelsforbindelser bliver registreret og deres varer og tjenesteydelser derigennem afgiftspligtige.

Helt vil merværdiafgiften imidlertid ikke kunne fritage produktionen for afgift. Dels er der ifølge det foreliggende forslag (§ 16) visse udprægede driftsudgifter (f. eks. naturalafflønning og driftsmæssig bilkørsel), for hvilke der ikke er fradragsret for indgående afgifter. Dels er visse af landbrugets omkostninger (f. eks. dyrlæge, renter og forsikringer) undtaget fra afgiftspligten. Dette medfører en indirekte afgiftsbelastning på produktionen. Hvis landmændene skal på-